

[Lilli Gyldenkilde]

siger: ja men så må vi ind at kvotere på uddannelserne. Der er jo ikke uddannelsespladser nok, det er det, der er problemet. Hvis der virkelig var fri adgang til alle uddannelser, så ja til den model med bare at sige: uddannelse! – og så forsøge at få dem skubbet ind, men det er der ikke, og kvinderne går bag af dansen både i uddannelsessystemet og i beskæftigelsen i disse år, fordi vi ikke kan sanse at tage os sammen og sige: nu må vi tage hånd om det, og så må vi til at kvotere.

Lone Dybkjær (RV):

Det er lidt underligt at komme op som ordfører midt i denne debat, må jeg nok sige, men det er, som om – uden at jeg i øvrigt havde tænkt mig at komme ind på det – der er nogle grundlæggende faktorer, som vi slet ikke har med. Det handler også om nogle forestillinger omkring kønnene og om nogle magtkampe på arbejdspladserne. Det er slet ikke med, og det løses ikke ved ligestilling. Jeg synes, det set fra et HK-synspunkt var en meget uheldig udtalelse, der kom forleden dag, men at lade, som om der ikke er nogen kulturelementer i det her, er at gå forkert af nogle ting. Og så har vi det store problem, at alle kvinder indtil videre ikke er enige – hvis vi var det, klarede vi det nok – og det skyldes netop hele denne forestilling om, hvordan man optræder som rigtig kvinde. En af grundene til, at der er en lang række kvinder, der overhovedet ikke vil gå ind i mandefagene, er, at de ikke kan identificere sig som kvinder i dem, og de kan ikke få mændene til at identificere dem som kvinder. Jeg mener, det er noget grundlæggende. Det er klart nok, at vi godt kan doble op på ligestillingskonsulenter og alt muligt andet, men det er nogle langt, langt dybere ting, vi er nødt til at tage fat på, hvis vi overhovedet skal ændre på disse forhold, og derfor føler jeg mig lidt underlig ved at komme op midt i dette, fordi jeg synes, det er en debat, der på en eller anden måde kører fuldstændig på overfladen i forhold til de kulturelle ting, der ligger neden under alt dette, og som er noget helt fundamentalt.

Jeg vil tage fat på min ordførertale trods alt, for vi skal jo være færdige, og så vil jeg starte med fru Elisabeth Bruun Olesen.

Jeg regner bestemt ikke mig selv for den store teknologibegeistrede person, og jeg vil

også sige, at i visse sammenhænge har jeg meget stærkt fået skyld for det modsatte, men når fru Elisabeth Bruun Olesen beskriver problemerne med bibliotekerne og Danmarks tekniske bibliotek og deres EDB-system på bibliotekskort og sådan noget, så må jeg sige, at hun ikke har oplevet mine børns kampe med de nuværende bibliotekssystemer og bibliotekets kamp med at få registreret, om der afleveres eller ikke afleveres, opkræves eller ikke opkræves, hvornår der opkræves forkert, og hvornår der ikke opkræves forkert. Det er ikke så enkelt, som det fremstilles. Det kan godt være, at lidt EDB hist og pist kunne hjælpe på nogle ting; de nuværende systemer er i hvert fald ikke geniale.

Jeg har tænkt mig at sige lidt om det, der stod i overskrifterne, som jeg oplever som ny teknologi, beskæftigelse, ligestilling og arbejdsmiljø, specielt selvfølgelig i relation til informationssektoren, og dér skal min første bemærkning være – den kan godt bære en lille smule ved til den tidligere diskussion – en sætning, som kom i et af papirerne fra kvindekongressen i 1980. Der står:

»Teknologien er både et middel til ny velstand og et instrument til social forandring.«

Det er sådan set det, det handler om. Teknologien har givet ny velstand, og samtidig har den lavet en social forandring. Det kan man så følge op med, at teknologien aldrig er neutral. Den er altid til gavn for nogle, ligegyldig for andre og til skade for atter andre. Det har vi set meget klart, f.eks. på u-landsområdet, hvor det er helt givet, at meget af den teknik, vi har indført, har ført til en ny social lagdeling. Den er naturligvis også – og det skal kobles sammen med det, jeg sagde tidligere – med til at lave de sociale forandringer og skabe de særlige problemer, som vi får, når vi indfører ny teknologi i Danmark.

Hvis vi så kigger på den anden overskrift, der er »Teknologi og beskæftigelse«, så sagde fru Lilli Gyldenkilde meget firkantet, at teknologi skaber arbejdsløshed, det ved vi. Nej, vi ved, at job forsvinder, men spørgsmålet er, om der opstår nye job. Det kan man jo godt kalde, at teknologi skaber arbejdsløshed, men jeg synes, det er noget for firkantet, og det, jeg synes man virkelig burde diskutere, er, om samfundet er i stand til at tage de strukturforandringer, som den meget hastige indførelse af ny teknologi – og den er jo gået